

der bydes, saa faar man det Indtryk, at der her foreligger en Sag, som Rigsdagen bør skænke langt mere Opmærksomhed end hidtil. Der er noget urimeligt i nu at skulle yde et Beløb af ca. 2,500 Kr. mere i Kontorholdsgodtgørelse til en Embedsmand i København, der i Forvejen faar 5,300 Kr. i Kontorholdsgodtgørelse, og som i Forvejen, beregnet efter Gennemsnit for Finansaarene 1902—03 til 1904—05, har en Indtægt i Honorar og Sportler af 15,438 Kr. 81 Ø. Jeg synes, det er at give denne Mand baade i Pose og Sæk, og det vil jeg for mit Vedkommende advare imod. I det hele bør man saa vidt som paa nogen Maade muligt komme bort fra disse sportellønnede Embeder og sætte vore Embedsmænd paa en ordentlig forsvarelig, fast Løn, saaledes at man til enhver Tid har Overblik over, hvorledes Statens Udgifter og vedkommendes Indtægter ere, og hvorledes vi i det hele taget ere stillede i dette Forhold.

Poul Christensen: De sidste Udtalelser fra den ærede Minister om, at han har taget Spørgsmaalet om Amtstuenes Opkrævning af Brandforsikringskontingent til de forskellige Brandforsikringsselskaber op til Overvejelse, saaledes at ogsaa andre Brandforsikringsselskaber kunne blive ligestillede med Landbygningernes almindelige Brandforsikring, er jeg taknemmelig for, ligesom for, at den ærede Minister ikke modsagde min Bemærkning før om, at det var lovligt ved Ejerskifte, at de ny Ejere skrev Navnet om i de gamle Kvitteringsbøger. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det ikke har været saadan paa adskillige Amtstuer, at Funktionærerne have forlangt, at de skulde bekoste ny Bøger, maaske fristede dertil ved den Fortjeneste, de selv derigennem vilde have. (Afbrydelse). Et æret Medlem afbryder mig og siger, at det forlanges alle Steder. Det har jeg nu erfaret ikke er Tilfældet, jeg har selv praktiseret dette at skrive Navnet om, og naar den ærede Minister ikke modsiger mig deri, haaber jeg ogsaa, dette skal være lovligt for Fremtiden.

Den ærede Minister syntes at indrømme mig, at den Ulejlighed, jeg havde talt om, ikke var særlig stor. Jeg tror, den ærede Minister var enig med mig deri; men han søger en anden Motivering for, at Staten kan komme af med de 12,000 Kr. Jeg vil da sige, at en anden Motivering end den, der staar i Forslaget, var det noget vanskeligt for mig at finde. Der

staar udtrykkeligt: „For Ulejligheden med Forhandlingen og Udleveringen af Skattekvitteringsbøgerne, disses Autorisation m. v. tillægges der vedkommende Funktionær et Vederlag, hvis Størrelse bestemmes af Finansministeren.“ Der overfor har jeg saa uimodsaagt, haaber jeg, udtalt, at Arbejdet er ganske betydningsløst, og at den ærede Minister sikkert nok vil have ondt ved at honorere det med et Beløb af 12,000 Kr. Men Lovens Ord ere som anført. Nu kommer den ærede Minister med en anden Forklaring, som jo ogsaa findes i Anmærkningerne, og det er, at Godtgørelsen skal ydes for det Indtægtstab, de paagældende lide ved, at Staten for Fremtiden fastsætter Prisen for Skattekvitteringsbøgerne. Det vil med andre Ord sige, at man erstatter dem en ulovlig Handel, som de have tilvundet sig. Den ærede Minister ryster paa Hovedet; det er muligt, jeg ikke har Ret, jeg troede, at det var ulovligt, at det var et Indgreb i Boghandlernes Næringsvej, som de vedkommende selv have tilladt sig. Men at de have skruet Prisen op, uden at Staten har lagt sig imellem, synes jeg ikke er et Forhold, som det er nødvendigt at honorere dem for. Hvis de trænge til en Lønforbedring, var det naturligt og rimeligt, om den højtærede Minister kom med et Lovforslag, der fastsatte Lønningen, i Stedet for med et Lovforslag, der motiverer en Lønforhøjelse af 12,000 Kr. med en Omstændighed, som vistnok er af ret tvivlsom Beskaffenhed. Hvis den ærede Minister skal opfylde Lovforslagets Ord, vil det vistnok volde ham store Vanskeligheder at blive af med de 12,000 Kr. for dette Arbejde, som ingen Betydning har.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg kan ikke komme med et Lovforslag, som fastsætter Lønnen for disse Funktionærer, da de ere privat ansatte og privat lønnede. Saaledes er nemlig Forholdet. Amtsfuldmægtigene have ikke Statsansættelse, og jeg antager ikke, det er det ærede Medlems Mening, at vi skulde give dem Statsansættelse, saa vilde vi komme ind paa Udgifter, ganske anderledes store end her er Tale om; det kan det ærede Medlem være ganske sikker paa. Men jeg vil for øvrigt ikke fortsætte med at hugge Pindebrænde med det ærede Medlem om, hvorvidt de Penge, der skulde betales, skulde siges at være Vederlag for et Arbejde med at forhandle Bøgerne, eller Erstatning for det Tab, vedkommende lide